

Φίλοι και κολλητοί

Του Αλέξη Παπαχελά

Μια προσφιλής θεωρία των οπαδών της βολικής αδράνειας υποστηρίζει πως η Ελλάδα έχει φτάσει στο σημείο που δεν αντέχει να κάνει άλλες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις. Τη θεωρία αυτή υποστηρίζουν άνθρωποι που ανήκουν σε κομματικούς μηχανισμούς ή ζουν εμμέσως ή αμέσως από το κράτος. Είναι έτσι ή απλά βολεύει αυτή η θεωρία τους θερμούς οπαδούς της; Η Ελλάδα δεν σαρώνεται από κάποιο πλειοψηφικό μεταρρυθμιστικό ρεύμα. Στον δημόσιο διάλογο υπερισχύουν η άρνηση, οι θεωρίες συνωμοσίας και η διαμαρτυρία. Ελάχιστοι είναι οι πολιτικοί που έχουν ειλικρινή μεταρρυθμιστικό λόγο, ακόμη λιγότεροι εκείνοι που τον μετουσιώνουν σε πρά-

ξεις. Το χειρότερο είναι ότι η έννοια των μεταρρυθμίσεων έχει μπει σε ένα μπλέντερ μαζί με το Μνημόνιο και την τρόικα και έχει σπλωθεί για τα καλά. Ο κόσμος δικαιολογημένα πια ακούει μεταρρύθμιση και ψάχνει να δει πόσα λεφτά του λείπουν.

Μεταρρυθμιστικό ρεύμα δεν υπάρχει, λοιπόν, γιατί οι πολίτες δεν εμπιστεύονται τους πολιτικούς για να κάνουν τις αλλαγές που χρειάζονται, γιατί είναι λίγοι εκείνοι που τις ευαγγελίζονται και γιατί έχουμε εισέλθει στη φάση της ενστικτώδους αντίδρασης σε οτιδήποτε προέρχεται «απ' έξω».

Τώρα βεβαίως οι έξω μας βλέπουν και αναρωτιούνται: «Μήπως και δεν έχουν τη δυ-

νατότητα να κάνουν τις μεταρρυθμίσεις που χρειάζονται για να γίνουν μοντέρνα χώρα; Πολιτικούς-μάντζερ δεν έχουν. Κράτος ικανό να φέρει γρήγορα αποτελέσματα στη φοροδιαφυγή ή την απελευθέρωση κλάδων επίσης δεν υπάρχει.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Και ο επιχειρηματικός κόσμος είναι αδρανής και όχι πάντοτε σαφής για το τι θέλει για το μέλλον της χώρας». Και εκεί αρχίζει πάλι η συζήτηση για το αν η Ελλάδα ανήκει πραγματικά στο ευρώ ή όχι. Αυτά συζητούν πίσω από κλειστές πόρτες κορυφαίοι αξιωματούχοι στις Βρυξέλλες, το Βερολίνο και

την Ουάσιγκτον και θέτουν το ερώτημα: «Έχει η Ελλάδα όλα αυτά που απαιτούνται για την επόμενη φάση ευρωπαϊκής ενοποίησης».

Νομίζω ότι αυτό το ερώτημα είναι και δικό μας, εμείς πρέπει να το απαντήσουμε. Εμείς

οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε τους εθνικούς μας στόχους, μέχρι πού θέλουμε να πάμε, τι μας συμφέρει και τι αντέχουμε. Ας μην κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους. Ίσως να μας αρέσει να είμαστε στο σημερινό επίπεδο διαβίωσης και κουτσά-στραβά να κοιτάξουμε να επιβιώσουμε

χωρίς πολλές μεταρρυθμίσεις και αλλαγές. Αν δούμε ότι μας «παίρνει» μένουμε στο ευρώ, αν όχι κοιτάμε τις εναλλακτικές επιλογές.

Αυτή η συζήτηση με θυμώνει, και σε σχέση με τους μέσα και σε σχέση με τους έξω. Με τους μέσα γιατί η ηγετική κάστα αυτής της χώρας, στην οποία συμπεριλαμβάνεται και η αριστερή διανοήση και πολιτική τάξη, πιστεύει ότι «καλά είμαστε». Με τους έξω γιατί παραγωνίζουν μια μεγάλη ομάδα Ελλήνων που δουλεύουν σκληρά, στο Δημόσιο, στον ιδιωτικό τομέα, στα νοσοκομεία κ.α. και οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τους ξένους συναδέλφους τους. Αν τους αφήναμε μόνους τους να

στήσουν και να διοικήσουν ιδιωτικές εταιρείες ή δημόσιους φορείς θα το έκαναν εξαιρετικά και θα έκαναν και μάθημα στην τρόικα. Δεν μπορούν όμως. Γιατί το άρρωστο κράτος και η λαμογιά πνίγουν τον υγιή ιδιωτικό τομέα. Και οι φαύλοι πολιτικοί, οι συνδικαλιστές, η «βαβούρα των καναλιών» ρουφάνε κάθε θετική ενέργεια από όποιον έχει κέφι και μεράκι να κάνει τη δουλειά του στο Δημόσιο. Αυτή η χώρα αξίζει κάτι πολύ καλύτερο. Θα είναι κρίμα να πέσει στην παγίδα εκείνων που θέλουν τη συνέχιση της δημοκρατίας των φίλων και κολλητών, όπως περιγράφει τη μεταπολιτευτική μας δημοκρατία ο ιστορικός Κώστας Κωστής.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Αφοβα τα κυκλώματα

Μόνον ως εξαίρεση στον κανόνα της γενικής ατιμωρησίας των έγκλημα ενεργειών θα πρέπει να εκληφθεί η αποκάλυψη του εγκληματικού κυκλώματος γιατρών και μιας φαρμακοποιού, που συστηματικά διακινούσαν ναρκωτικά χάπια και ληγμένα φάρμακα, έχοντας αναπτύξει πολυδαίδαλη δράση, η έκταση της οποίας εκ των υστέρων διερευνάται. Όπως προκύπτει από το σχετικό ρεπορτάζ, η συγκεκριμένη «επιτυχία» των δικωτικών αρχών ήλθε μάλλον τυχαία παρά ως αποτέλεσμα μιας σοβαρής και μεθοδικής προσπάθειας. Με άλλα λόγια, εάν δεν είχαν εντοπιστεί κατά λάθος ένας 60χρονος Έλληνας και ένας 30χρονος Αλγερινός, στην κατοχή των οποίων βρέθηκαν δεκάδες χάπια, η συμμορία θα συνέχιζε να πλουτίζει σε βάρος ασθενών συμπολιτών μας. Στα χρόνια του Μνημονίου το μόνο βέβαιο είναι ότι ενισχύθηκαν και έγιναν πιο αποτελεσματικοί οι έλεγχοι των παρανομιών εκείνων που η αποκάλυψή τους συνήθως συνοδεύεται από την είσπραξη χρηματικών πο-

σών, είτε με τη μορφή προστίμων είτε μέσω άλλης διαδικασίας.

Στο κοινωνικό πεδίο όμως, σε ευαίσθητα θέματα που αφορούν τον ίδιο τον άνθρωπο, την υγεία του και την αξιοπρέπεία του, οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, αντί ενίσχυσης με στόχο την εντατικοποίηση του έργου τους, αποδυναμώθηκαν, αφέθηκαν να υπολειπόμενοι και δεν αποπνέουν εμπιστοσύνη. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι οι παράνομοι να δρουν σχεδόν ανενόχλητοι, έχοντας μόνη ανησυχία το τυχαίο γεγονός που θα αποκαλύψει τις δράσεις τους, όπως δηλαδή συνέβη με τη σύλληψη της φαρμακοποιού από τον Πειραιά και την έρευνα για γιατρούς-συνεργάτες της. Οι δικωτικές αρχές ας μην πανηγυρίζουν για την ικανότητά τους και την αποκάλυψη του συγκεκριμένου κυκλώματος που φέρεται να έχει συνταγογραφήσει χιλιάδες συνταγές και να έχει διακινήσει σε χρήστες μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών σκευασμάτων, ενώ εξετάζεται η πληροφορία που θέλει έναν άνθρωπο να

έχει χάσει τη ζωή του από ακατάλληλα φάρμακα. Διότι ατυχώς γι' αυτούς και δυστυχώς για την κοινωνία που δοκιμάζεται, παρόμοια εγκληματικά κυκλώματα υπάρχουν πολλά, τη δράση των οποίων δεν γνωρίζουμε και πιθανόν δεν θα μάθουμε ποτέ εξαιτίας της αποδόμησης των αρμόδιων υπηρεσιών.

Αλλά και λόγω των κεντρικών επιλογών αυτής της κυβέρνησης που γνωρίζει άριστα να υλοποιεί, τυφλά, τα εισπρακτικού χαρακτήρα διατάγματα της τρόικας και στρουθοκαμηλίζει όταν χρειάζεται να υπερασπιστεί τους πολίτες της από τις ποικίλες δραστηριότητες σκοτεινών ατόμων, που κερδίζουν αδιαφορώντας αν τα κέρδη τους προέρχονται από την εκμετάλλευση αθώων και ανυποψίαστων. Στα χρόνια του Μνημονίου, με τη χώρα να βιώνει την πιο άγρια εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού, το έγκλημα συνεχίζει να επελαύνει θρασύ και άφοβο, την ίδια ώρα που η ανθρώπινη ύπαρξη χάνει συνεχώς την αξία της. Ελλείψει φυλάκων.

ΤΑ ΝΕΑ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η αξιοπρόσεκτη προσέλευση στη χθεσινή εκδήλωση των 58 της Κεντροαριστεράς στη Θεσσαλονίκη επιβεβαιώνει τα ευρήματα της δημοσκοπήσης του «ΒΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ»: σχεδόν το 50% των ψηφοφόρων παραμένει σταθερά προσανατολισμένο στη δημιουργία ενός τρίτου πόλου ανάμεσα στη Νέα Δημοκρατία και στον ΣΥΡΙΖΑ. Οι ηγεσίες του χώρου οφείλουν να λάβουν το μήνυμα. Οι πολίτες δεν επιθυμούν τον εγκλωβισμό της χώρας σε έναν νέο, άγονο διπολισμό που

θα τροφοδοτείται από την πολιτική ένταση, με υποβάθμιση του διαλόγου και της – απολύτως αναγκαίας σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία – συνεννόησης μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων. Δεν είναι ώρα για κομματικούς εγωισμούς και πολιτικές ψευδαισθήσεις: η Κεντροαριστερά έχει και πάλι να παίξει έναν ιστορικό ρόλο στη μετάβαση της Ελλάδας στη μετά το Μνημόνιο εποχή. Αλλά για να παίξει αυτόν τον ρόλο, πρώτα από όλα πρέπει να αποκτήσει ενιαία έκφραση, μια ισχυρή φωνή!

Λαός και Κολωνάκι

Του Βασίλη ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διαπιστώνω ότι την τελευταία περίοδο που κλιμακώνονται οι κοινωνικές συγκρούσεις μια λέξη κυκλοφορεί ανά την επικράτεια, αόριστη όπως ένα εκτόπλασμα. Είναι η λέξη «πολίτης», που οι πολιτικοί και οι πολιτικοί αναλυτές της γαλαζοπράσινης συμμαχίας ξεστομίζουν σε κάθε ευκαιρία. Και τα δύο αυτά είδη χρησιμοποιούν τον όρο με μεγάλη

ελαστικότητα, όπως το καουτσούκ, απλώνοντάς τον ή συρρικνώνοντάς τον κατά περίπτωση.

Ο όρος πολλές φορές ταυτίζεται με τον όρο «λαός» ή με τον όρο «κοινωνία», σε μια προσπάθεια να πειστούμε ότι, όπως λέει και το λαϊκό άσμα: «όλοι το ίδιο είμαστε σε τύπο τον (μνημονιακό) κοσμάκη, λαός και Κολωνάκι».

Παραδόξως, όταν ο πολίτης γίνεται εργαζόμενος, τότε μιλάμε για κατηγορίες όπως οικοδόμοι, εργάτες, υπάλληλοι, δάσκαλοι, γιατροί, φαρμακοποιοί, ταξιτζήδες, ελεύθεροι επαγγελματίες κ.λπ.

Ακόμη χειρότερα, σε αυτή την περίπτωση οι πολίτες, σε αντιπαράθεση μεταξύ τους, κάθε φορά μια ομάδα απέναντι σε όλες τις υπόλοιπες,

χωρίζονται σε «καταναλωτές» και «συντεχνίες». Και η έννοια πολίτης – λαός μεταλλάσσεται σε λαό των καταναλωτών. Σε πελάτες, δηλαδή, στο σούπερ μάρκετ της υγείας, της παιδείας, της εργασίας, της ασφάλισης, του πολιτισμού. Και η γαλαζοπράσινη κυβέρνηση –αόκνως– εργάζεται για να εξασφαλίσει φθηνές τιμές σε αυτά τα σούπερ μάρκετ, πολεμώντας

τον λαό των εργαζομένων που βαστούν τις τιμές ψηλά.

Το μόνο που δεν μας λείπει είναι το ποιος θα «αγοράζει» από αυτά τα σούπερ μάρκετ (που έχει παραδώσει στην ιδιωτική πρωτοβουλία) όταν όλες οι «συντεχνίες», που απαρτίζουν το 90% των πολιτών, θα έχουν μείνει χωρίς δουλειά, γιατί τότε η έννοια καταναλωτής θα έχει εκλείψει.

Η ΑΥΓΗ